waar u op wijst is de drievoet." — „Maar," zei mijnheer wat verlegen, „hieraan zijn toch drie voeten?"

„Neen mijnheer, maar twee. Een heerenvoet, een damesvoet en een hak. Hier, dit stoeltje, dát is de drievoet."

„O, juist. Hoeveel krijgt u?"

„Moet u leer ook hebben?"

„Ja," lachte mijnheer wat onnoozel, „leer moet ik ook hebben."

Eindelijk was dan de schoenmakersuitrusting compleet, voor elf gulden zeven en zestig cents. Denzelfden avond nog moest het worden thuisbezorgd.

Het werd ook werkelijk dien eigen avond nog gebracht en tot den volgenden dag zorgvuldig opgeborgen. — 's Avonds van dien dag kwam mijnheer al in beste stemming naar huis, in 't vooruitzicht van de laarzenmakerij. — „Nu zullen we ze niet meer vinden. Bets, kwitanties van drie en een halven gulden van den schoenmaker," lachte hij oolijk. „Vanavond begin ik." — Mevrouw dacht in stilte aan de kwitantie van elf gulden zeven en zestig cent, doch zweeg. Alleen vroeg ze:

„Maar Jacques, aan wat wou je beginnen vanavond? Er is niets kapot. Alle schoenen zijn absoluut heel."

„Wat?" zei hij. „Dan ga 'k naar Bets beneden. Die hoorde ik gisteren zeggen dat 'r schoenen weer door waren."

Bets beneden was een zuster van den heer Van den Berg, die in 't benedenhuis woonde. Werkelijk ging mijnheer na 't eten beneden een bezoek brengen en verscheen een oogenblik daarna met de schoenen van zijn zuster.

„Jacques," waarschuwde mevrouw, „wees er dood voorzichtig mee, 't zijn schoenen van een en twintig gulden."

„Jij zal 'ns zien," zei hij zelfbewust, „hoe die schoenen worden. Weet je wat ik doe? 'k Zet er een paar zoogenaamde spiegelzolen onder."

„Zou dat gaan?" vroeg mevrouw, die door al de vaktermen onder den indruk kwam. — Mijnheer gaf geen antwoord. Hij zocht naar 'n keukenschort en mevrouw maakte 't van achter vast. — „Waar is de drievoet? Nu zal ik 't eerste..." en nadenkend bracht hij zijn wijsvinger aan 't gefronst voorhoofd. — „O nee," viel hij zichzelf in de rede. „Eerst een teil water." Mevrouw bracht die en keek bewonderend hoe hij met nonchalant gebaar een stuk leer in 't water wierp en het begon te vouwen en te kneden — „Nu is 't klaar," zei hij, met vakkundig oog het slappe, flodderige stuk leer bekijkend. „Geef me nu eens even een keisteen."

„En wat?" schrok mevrouw. — „Een keisteen," antwoordde hij ongeduldig. „Weet je niet wat een keisteen is?" — „Jawel," zei mevrouw, „ik weet wel wat een keisteen is, maar we hebben hier geen keisteenen."

„Wel alle duivels," werd mijnheer boos, „welke huisvrouw heeft er nou geen keisteenen in huis?" — Mevrouw haalde de schouders op. Als hij boos was werd hij bespottelijk onbillijk. Plotseling schoot haar iets te binnen en ze zei: „Ja, 't is waar ook, ik heb er toevallig nog een paar." — Blij verwonderd keek hij haar na, toen ze op de zoldertrap verdween en een oogenblik later was ze terug met een keisteen, dien ze van de prinsessenboonen had afgenomen; 't was een mooie zware steen.

„Prachtig," juichte mijnheer. „Dien moet ik op m'n knieën hebben." — Mevrouw keek stom verbaasd toe, hoe haar eega in de serre 't kleed opzij schoof, zijn drievoet plantte en van de andere zijde der kamer den steen wilde aanzeulen. Met 'n zucht vlijde hij den kei op zijn schouder en, de leest in de linkerhand geklemd, baande hij zich een weg langs de piano en de tafel. Dit was tenminste zijn plan. Het noodlot wilde het echter anders en deed zijn voet struikelen over 't haardkleed. De heer Van den Berg viel voorover en strekte de armen uit, kei en leest loslatend. De leest deed een paar wanhopige sprongen in de richting van de serre en de kei zweefde met sierlijken boog door het luchtruim en nam ongeveer een half pond hout van de piano mee. Mevrouw gaf een angstwekkenden gil, terwijl mijnheer weer trachtte op de been te komen, doch bij die pogingen twee groote gaten in 't keukenschort trapte. Eindelijk stond hij dan toch en troostte mevrouw, dat hij de piano morgen in orde zou laten maken. — „Dat doen ze prachtig," zei hij. „Met politoer en zoo..., dan zie je er niets meer van." — Toen werd er van beneden gebeld. „Of iemand een ongeluk gekregen had," vroeg het dienstmeisje van beneden. — „Neen, zeg maar dat mijnheer is gestruikeld," antwoordde mevrouw. Toen mevrouw weer binnenkwam vond ze haar echtgenoot op den driepoot zittend, den keisteen op zijn knieën, een grooten hamer zwaaiend, die telkens met donderend geweld op 't natte leer neerkwam, dat mijnheer op den keisteen maar in 't rond draaide.

„Zie je," legde hij uit, tusschen de slagen door, „dat is nu het zoogenaamde „kloppen" van het.... Au! Au!" schreeuwde mijnheer, liet den hamer vallen en den keisteen van zijn knieën glijden dat de grond dreunde. Onmiddellijk daarop verdween zijn linkerduim in zijn mond. Mijnheer boog eerst voorover en dan weer achterover van onduldbare pijn en hinkte [illegible] den eenen voet op den anderen om zijn driepoot en keisteen heen.

„Wat sta jij dan ook te kijken," viel hij tegen zijn vrouw uit. „Doe jij dan óók iets. Al dat kijken op je handen maakt iemand natuurlijk beroerd en zenuwachtig!" — Er werd weer gebeld van beneden en 't dienstmeisje vroeg of mijnheer niet uit kon scheiden met struikelen, want dat de kinderen niet slapen konden. 't Was heel gelukkig, dat 't meisje eenigszins snel de deur dicht trok, want mijnheer was in volle vaart op weg naar de trap. De duim zag er werkelijk ellendig uit en 't bloed kwam donker tusschen vinger en nagel. Mevrouw waagde voorzichtig hem voor dezen avond van den drievoet af te houden, doch alle pogingen leden schipbreuk en na een kwartier klonk het eentonig geklop opnieuw, thans echter iets minder snel opvolgend.

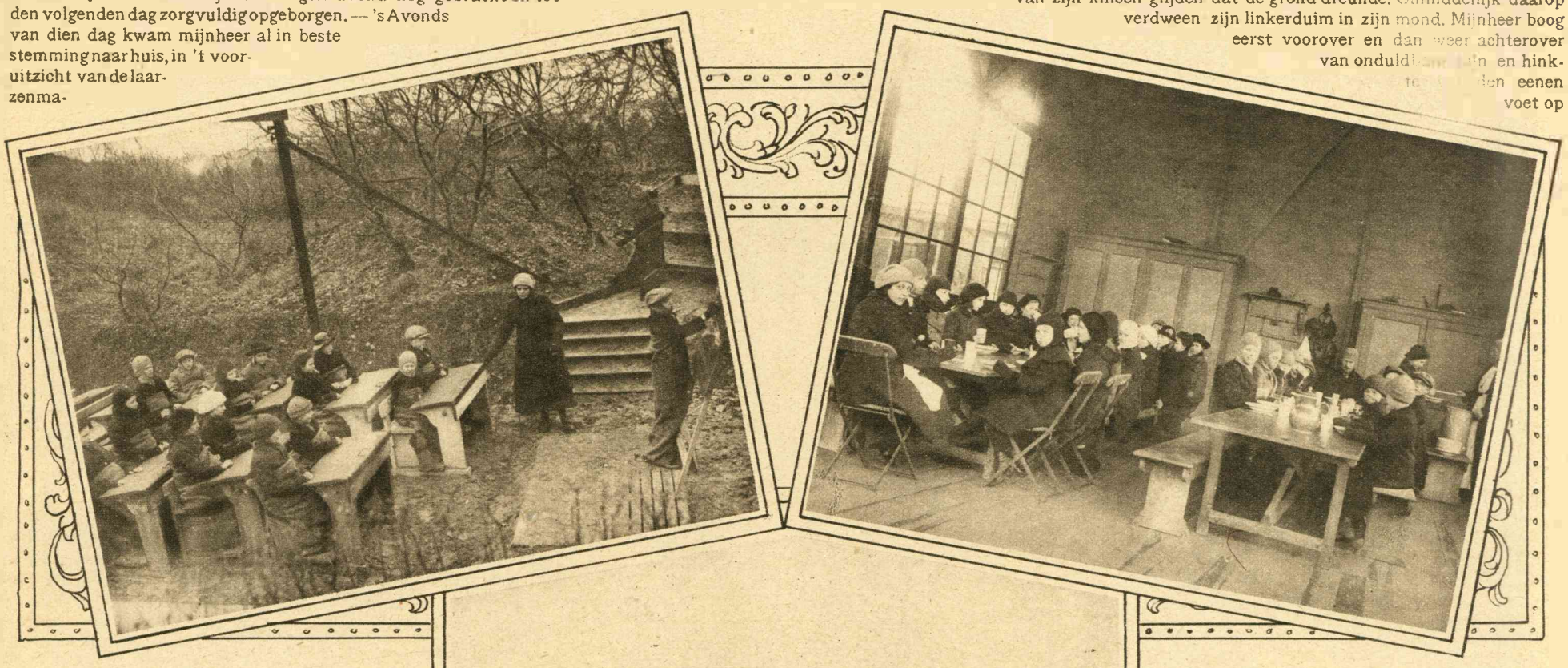
„'t Leer wordt wel wat dun? vind je niet?" vroeg mijnheer, het geklopte leer omhoog houdend dat op de eene plaats de dikte van een cent, op de andere plaats een dikte van ongeveer twee guldens opelkander vertoonde. — „'k Zou de zool er nu maar op spijkeren," antwoordde mevrouw, die er graag een einde aan zag en toch naar 't resultaat wel eenigszins nieuwsgierig was.

Mijnheer zette zich daartoe. Hij trok het keurig glacéleer schoentje over de ijzeren leest. 't Paste niet precies. Hij trok het nog een beetje aan met een kort nijdig rukje en had het volgend oogenblik het bovenste gedeelte van het schoentje gescheiden van het lakgedeelte, welk laatste prachtig op de leest gespannen zat, terwijl de glacé-leeren kap treurig langs de leest afzakte. Mijnheer schrok. Zelfs heel erg, want hij voelde den schrik naar z'n keel opkruipen. — „Kijk 'ns," zei hij toonloos.

Mevrouw verwachtte de bewuste en lichtvaardig beloofde spiegelzool en ze zag het uit elkaar getrokken schoentje van haar schoonzuster. Ze kon niets anders zeggen dan „Een en twintig gulden." Tweemaal achtereen.

Toen werd mijnheer razend. Hij draaide van louter woede om den drievoet heen en keek alle benoodigdheden aan met gevaarlijke blikken. Mevrouw moest opeens vreeselijk lachen, omdat haar oog op het keukenschort viel, waarover hij telkens bijna struikelde. Toen barstte ze echter in tranen uit, want ze dacht aan wat alles gekost had. En toen ze fluisterend van de piano gewaagde en ook het vertrapte schort releveerde, toen moest mevrouw haar echtgenoot daadwerkelijk met alle kracht vasthouden want hij wilde den keisteen door de serreramen gooien. Mijnheer was absoluut buiten zichzelf....

De schoenmaker van de kwitantie, groot zeven gulden, kocht alle gereedschappen voor vijf gulden; het leer was waardeloos. De opbrengst zal dezer dagen worden verzonden aan het bestuur van 't „Tehuis voor verongelukte en aan lager wal geraakte schoenmakers", ergens in een klein plaatsje in Noord-Brabant.

„DE EERSTE NEDERLANDSCHE BUITENSCHOOL".

Het herstellingsoord „De Eerste Ned. Buitenschool" te 's-Gravenhage is de eerste school waar zwakke kinderen in de vrije natuur les krijgen. Binnenkort zal ook de gemeente Amsterdam een proef nemen met de inrichting van zoo'n school. De kosten bedragen per kind 90 cent per week. De school is ook 's winters geopend. Onze foto's stellen voor, links-boven: Les in een duinpan. Rechts-boven: Kinderen aan den maaltijd in 'n onverwarmd lokaal. Beneden: Ademhalingsgymnastiek zooals 't na ieder lesuur gegeven wordt.

„DE ROODE STER".

Door de Haagsche afdeeling van „De Roode Ster" is onder leiding van den paardenarts majoor Caillaux een stal ingericht als herstellingsoord voor paarden die lijden door den thans heerschenden voedernood. — Op onze foto ziet men, hoe een patient die niet meer staan kan, rechtop wordt gehouden door een touw, onder den buik bevestigd.